

Sjörning: Det er bekjendt, at der i Finantsudvalgets Betænkninger jævnlig findes Opfordringer og Henstillinger til Regjeringen om at gjøre Et eller Andet, og det er ligeledes bekjendt, at saadanne Bemærkninger undertiden slet ikke have efterladt sig noget Spor, medens der til Gjengæld er andre, der have givet Stødet til vigtige Foranstaltninger. Det træffer sig saa, at der iaar i Betænkningen over § 20 findes adskillige Opfordringer, jeg vil haabe af sidstnævnte Art, og det er et Par af dem, jeg skal tillade mig at fremdrage for at vinde Thingets Interesse for dem.

Forst er der Spørgsmaal om Lovtidenden. Dette er en meget gammel Sag; thi lige siden 1852 — altsaa i 16 Aar — har Justitsministeriet havt ifinde at gjøre Noget i saa Henseende, men det er bestandig stødt paa Vanskeligheder. For 2 Aar siden var der her i Thinget ved Lovens 2den Behandling flere Medlemmer, der udtalte sig varmt for en saadan Foranstaltning, og det har vistnok bidraget til, at Udvalget i begge de følgende Samlinger har bestæftiget sig med denne Tanke og har forhandlet med vedkommende Minister derom. Meningen er jo, at Lovens Indførelse i en saadan officiel Lovtidende skulde træde istedetfor Lovens Thinglæsning, den Form for Lovens Bekjendtgørelse, som gjælder hos os, og som iøvrigt, saavidt jeg veed, kun kjendes i Danmark og Norge. Der er to Ting, det kommer an paa ved en Lovs Kundgjørelse, nemlig deels paa en authentisk Maade at slaae det Tidspunkt fast, fra hvilket Loven træder i Kraft for det paagjældende District, deels i det størst mulige Omfang at bringe Lovens Bestemmelser til almindelig Kundskab. Det første Diemed opnaaes fuldkomment ved Thinglæsningen, men rigtig nok paa en noget besværlig og vidtløftig Maade, nemlig ved en større Mængde Embedsmænds Bivisdomhed. Lovene maae jo i Pakker sendes fra Contoirerne rundt omkring i Landet, for at Dommerne kunne „thinglæse“ dem, det vil sige, i Retten oplæse Lovens Titel og derom gjøre en Bemærkning i Justitsprotocollen; herom afgives der hvert Sjerdingaar Indberetninger, som igjen maae revideres. Dette er jo temmelig vidtløftigt, og det samme Diemed vilde formentlig op-

naaes paa en lettere og simplere Maade, naar det var Reglen, at en vis Tid, f. Ex. 2 eller 3 Uger, efterat Loven var indført i Lovtidenden, traadte den i Kraft, med mindre den selv nævnte en anden Termin, hvilket jo ved større og vigtigere Love er meget sædvanligt. Dette var simplere, og derved var tillige den Fordeel naaet, at Loven traadte i Kraft paa samme Tid for hele Landet. Det andet Diemed, jeg nævnte, nemlig at bringe Lovens Bestemmelser til almindelig Kundskab, erkjendes det jo almindelig, at Thinglæsningen ikke fyldestgjør, men det søger man at opnaae paa anden Maade, navnlig ved at sende Exemplarer til saamange Autoriteter som muligt. Aviserne gjøre jo megen Nytte i saa Henseende, men det er kun en øieblikkelig Kundskab, de meddele, thi hvem samler dem, hvem bryder sig om en gammel Avis? Der maa andre Midler til for at skaffe Folk en Billig og nem Leilighed til at faae og beholde Lovene. Her er det, jeg troer, at Lovtidenden særlig kan komme til Nytte. Naar der blev en billig og let Leilighed til at faae en fuldstændig og paalidelig Lovsamling, der ikke, som de nuværende Lovsamlinger, udkom 1 eller 2 Gange om Aaret, men hver Uge, troer jeg, at en saadan Tidende vilde faae et meget betydeligt Abonnement. Jeg troer ikke engang, det vilde være nødvendigt at indføre tvunget Abonnement, f. Ex. for Sogneraadene, hvilket jo ganske vist har været paatænkt; ogsaa troer jeg, man maatte see at indskrænke Gratisfremsendelsen til Autoriteterne saa meget som muligt. Men Hovedsagen er, at man kan gjøre det billigt, thi kan man det, da ville baade Private og Autoriteter — og navnlig Private i langt større Omfang end nu — bestræbe sig for at faae en saadan Samling. Her troer jeg nu netop, der i den nyeste Tid er truffet en Foranstaltning, som vil kunne fremme Billigheden, nemlig den Foranstaltning, at Regjeringen og Rigsdagen have faaet fælles Trykkeri. Tidligere var det saaledes, at et Lovforslag først blev sat og trykt i Regjeringens Trykkeri; saasnart 2den Behandling i det Thing, hvori Sagen var indbragt, var tilende, blev Lovforslaget paany sat og trykt i Rigsdagens Tryk-